

Таърихи Пинҳонии Ояти Чил — Рақами Бист

Войи дуҷум — қисми ҳафтум — Ҳизқиёл

Jeff Pippenger

2026-07-29

Чунин фаҳмиши қобили қабул ва мутобиқ ба Китоби Муқаддас аст, ки пайғамбар Ҳизқиёлро дар оятҳои ифтиҳои китоби ӯ сисола бидонем.

Ва дар соли сиюм, дар моҳи чорум, дар рӯзи панҷуми моҳ, ҳангоме ки ман дар миёни асирон назди рӯди Кебор будам, осмонҳо кушода шуданд, ва ман рӯёҳои Худоро дидам. Дар рӯзи панҷуми моҳ, ки он соли панҷуми асирии подшоҳ Ехўёкин буд, каломи Худованд ба Ҳизқиёл коҳин, писари Бўзӣ, дар замини калдониён назди рӯди Кебор ба таври ошкор омад; ва дасти Худованд дар он ҷо бар ӯ буд. Ҳизқиёл 1:1–3.

Баъзеҳо бовар доранд, ки «соли сиюм» бар як давраи муайяни чашни юбилей асос ёфтааст, ки бо подшоҳ Йўшиё оғоз ёфта, бо ояти аввали боби чиҳилум ба анҷом расидааст.

Дар соли бисту панҷуми асорати мо, дар оғози сол, дар рӯзи даҳуми моҳ, дар соли чордаҳум баъд аз он ки шаҳр зарб хӯрда буд, дар ҳамон рӯз дасти Худованд бар ман буд, ва маро ба он ҷо овард. Ҳизқиёл 40:1.

Замоншиносони библиявӣ ояти якуми боби чиҳилумро ё ба 28 апрели соли 573 пеш аз милод, ё ба 22 октябри соли 573 пеш аз милод нисбат медиҳанд. Ҳамаи анбиё рӯзҳои охириро муайян мекунанд, бинобар ин таърихи тирамоҳии 22 октябри соли 573 пеш аз милод санаи омегагии ҳатте мебошад, ки панҷоҳ сол пештар, дар он ҷо «Фисҳи Бузурги Юшиё» номида мешавад, 5 майи соли 622 пеш аз милод оғоз ёфта буд.

Рақами сӣ рамзи коҳинонест, ки ҳангоми оғоз кардани хизмати худ бояд сисола мебуданд. Новобаста аз он ки оё оятҳои як то сеюми Ҳизқиёл боби якум синни Ҳизқиёлро сӣ муайян мекунанд, ё танҳо ўро ҳамчун рамзи як коҳин менамоёнанд, дар ҳар сурат ӯ инчунин ҳамчун сисола тасвир мешуд. Агар сӣ соли ояти якум, чунон ки дигарон бар онанд, сиюмин сол аз вақти Фисҳи Бузурги Юшиё дар соли 622 то милодро ифода кунад, паёмадҳои нубуввати он ҳамоно яксон мемонанд.

Йўшиё маънои «тахкурсӣ»-ро дорад, ва Фисҳи Бузурги ӯ давраи юбилеоро оғоз намуд, ки 22 октябр, дар Рӯзи Кафорат, соли 573 то милод, ба анҷом расид. «Хати юбилей» аз Йўшиё то 22 октябр бо таърихи солҳои 1840 то 1844 мутобиқат мекунад. Тахкурсҳои соли 1840 бо подшоҳ Йўшиё ва ҳамчунин бо Йўшиё Литч намоёндагӣ карда шуданд. 22 октябр бо садо додани шои карнаи юбилей ҳамроҳ бо шои Рӯзи Кафорат намоёндагӣ карда шуд.

Ва ту барои худ ҳафт ҳафтаи солҳоро бишумор, яъне ҳафт бор ҳафт сол; ва муддати ҳафт ҳафтаи солҳо барои ту чиҳилу нӯҳ сол хоҳад буд. Он гоҳ дар рӯзи даҳуми моҳи ҳафтум карнаи юбилейро ба садо ор; дар рӯзи кафорат карнаро дар тамоми замини худ ба садо дароред. Ибодат 25:8, 9.

Ҳизқиёл дар хати Юбилей аз подшоҳ Йӯшиёху то 22 октябр ҷойгир аст, хате ки фариштаи якум ва дуҷуми Ваҳй боби даҳро аз соли 1840 то 1844 намояндагӣ мекунад. Ҳизқиёл Миллеритҳои фариштаи якум ва дуҷум ва яксаду чилу чаҳор ҳазори фариштаи сеҷумро намояндагӣ мекунад. Ҳизқиёл коҳиноти яксаду чилу чаҳор ҳазорро намояндагӣ мекунад, вале сифати асосии пешгӯнаи ӯ он аст, ки ӯ набӣ аст.

Пайғамбар, Коҳин ва Подшоҳ

Се шахсияти Китоби Муқаддас ҳастанд, ки дар сисолағӣ ба хизмат оғоз карданд. Дар баробари Ҳизқиёл, Довуд ва Юсуф низ ҳастанд. Азбаски ҳамаи онҳо дар синни сӣ-солағӣ ба хизмат оғоз карданд, ҳамаашон коҳинанд. Довуд рамзи подшоҳ аст, Юсуф коҳин аст ва Ҳизқиёл набӣ аст дар он Малакути сегонаи ҷалол, ки аз набӣ, коҳин ва подшоҳ иборат аст.

Бо вучуди он ки мо метавонем пайғамбар Ҳизқиёлро ҳамчун рамз ба қор барем, ӯ коҳин аст; ва ҳангоме ки ӯ дар хатти юбилей аз Юшиё то 22 октябр татбиқ карда мешавад, Ҳизқиёл коҳинест, ки коҳинеро дар замони муҳригузории яксаду чихилу чор ҳазор намояндагӣ мекунад, ҷунон ки инро таърихи солҳои 1840 то 1844 ва подшоҳ Юшиё то 22 октябри соли 573 то милод пешнамоӣ мекунад.

Бисту ду##

Китоби Муқаддас равшан нишон медиҳад, ки Ҳизқиёл бисту ду сол хизмат кардааст. «Бисту ду» рамзи яксаду чихилу чаҳор ҳазор аст, ки нишони илоҳиятест, ки бо инсоният муттаҳид шудааст. Дар таърихе, ки аз Фисҳи Юшиё то ҷашни Юбилеи 22 октябри боби чихилум намояндагӣ мешавад, Фисҳи Юшиё қори Юшиё Литҷро дар солҳои 1838 ва 1840 намунавор нишон медиҳад. Он қор аз баён намудани пешгӯиҳои замони ҷангӣ якум ва дуҷум иборат буд. Акнун дида мешавад, ки пешгӯии ҷангӣ якум ва дуҷум аз он ҷи пешравон дарк карда буданд, хеле фарохтар аст.

Ҳизқиёл ҳамчун пайғамбари Китоби Муқаддас дар навиштаҳои худ нисбат ба ҳар муаллифи дигари Китоби Муқаддас санаҳои мушаххастари бештареро муайян мекунад.

Ҳизқиёл омегаи ин рӯзу сол баробар будан дар нубуввати Китоби Муқаддас аст. Дар китоби Адад, зикри алфои асли рӯзу сол дар исёни аввал дар Қодиш ифода шудааст, ки ба чихил соли саргардонӣ дар биёбон сабаб гардид. Исёни охири, ё омега, аз ҷониби Ҳизқиёл дар боби ҷорум намояндагӣ мешавад, ҳангоме ки Ерусалим нобуд мегардад.

Алиф

Мувофиқи шумораи он рӯзҳое ки шумо заминро ҷустуҷӯ кардед, яъне чихил рӯз, барои ҳар рӯз як сол, гуноҳҳои худро чихил сол хоҳед бардошт, ва хоҳед донист шикастани аҳди Маро. Ман, ки Худованд ҳастам, гуфтаам: албатта ҳаминро бар тамоми ин ҷамоати шарир, ки бар зидди Ман ҷамъ омадаанд, ба амал хоҳам овард; дар ин биёбон онҳо нобуд хоҳанд шуд, ва дар он ҷо хоҳанд мурд. Ададҳо 14:34, 35.

Омега

Ва ту низ бар паҳлӯи чапи худ бихоб ва гуноҳи хонадони Исроилро бар он бигзор;
мувофиқи шумораи рӯзҳое ки бар он хоҳӣ хобид, гуноҳи онҳоро хоҳӣ бардошт. Зеро ки
Ман солҳои гуноҳи онҳоро, мувофиқи шумораи рӯзҳо, бар ту ниҳодаам, се саду навад
рӯз; ва ту гуноҳи хонадони Исроилро хоҳӣ бардошт. Ва чун онҳоро ба анҷом расонӣ, боз
бар паҳлӯи рости худ бихоб, ва ту гуноҳи хонадони Яхудоро чихил рӯз хоҳӣ бардошт:
ҳар рӯзро барои як сол бароят муқаррар кардаам. Пас рӯи худро сӯи муҳосираи
Ерусалим бигардон, ва бозуят бараҳна бошад, ва бар зидди он нубувват намо. Ҳизқиёл
4:4–7.

Қодеш ва вайроншавии Ерусалим исёни алфа ва омегаро ифода мекунанд, ки усули «як рӯз
барои як сол»-ро ифода менамояд. Усули «як рӯз барои як сол» қоидаи асосии миллериён
буд ва дар таърихи солҳои 1840 то 1844, чунон ки дар хатти Юбилеи подшоҳ Ёўшиё то 22
октябр ба таври рамзӣ нишон дода шудааст, татбиқ мегардид. Ҳизқиёл беш аз ҳар
пайғамбари дигар санаҳоеро пеш мегузорад. Дар доираи таърихи санаҳои Ҳизқиёл, хатти
Юбилей муайян карда мешавад, ки шаҳодати Ҳизқиёлро бевосита ба таърихи фариштаи
якум ва дуюм, ва пас аз он ба таърихи фариштаи сеюм мепайвандад.

Дар баробари «хати Юбилей» Ҳизқиёл се саду навад рӯз бар паҳлӯи худ меҳобад, сипас
чихил рӯз бар паҳлӯи дигараш. «Чор саду сӣ» рамзи аҳдҳои кӯҳна ва нав аст, зеро ваъдаи
аҳди Ибром дар бораи чор сад соли асорат дар Миср шоҳиди дуввуми сӣ солро бо ҳавворӣ
Павлус ёфт. Якҷо Ибром, (баъдтар Иброҳим) аз «кӯҳна» ва Шоул, (баъдтар Павлус) аз «нав»
шоҳидии худро муттаҳид карданд, то чор саду сӣ солро ҳамчун рамзи аҳди абадӣ барқарор
созанд. «Се саду навад рӯз» «гуноҳи хонаи Исроилро хоҳӣ бардошт.» «Ва» «гуноҳи хонаи
Яхудоро чихил рӯз хоҳӣ бардошт.» Якҷо паҳлӯи рост ва паҳлӯи чап ба Ибром ва Павлус
баробар мешаванд.

Аҳд ҳамеша бар итоат ё ноитоатӣ — ҳаёт ё мамот — асос ёфта буд. Принципи як рӯзи
баробари як сол дар таърихи миллериетӣ масъалаи ҳаёт ё мамот буд, ва ин таърих аз ҷониби
фариштаи аввал ҳамчун Инчили ҷовидонӣ эълон гардид. «Инчил» масъалаи ҳаёт ё мамот
аст, ва масъалаи озмоишии ҳаёт ё мамот дар таърихи миллериетӣ дар доираи принципи
баробар будани як рӯз ба як сол қарор дода шуда буд. Пешгӯие, ки паёми фариштаи аввалро
қувват бахшид, пешгӯии сесаду наваду як солу понздаҳ рӯзи войи дуюм буд. Дар дохили
сесаду навад рӯзе, ки Ҳизқиёл бар паҳлӯи чапи худ хобид, тасвири аз пешгӯии замони
сесаду наваду як солу понздаҳ рӯзи войи дуюм вучуд дорад. Барои дуруст чудо кардани
пешгӯӣ фаросати набавӣ лозим аст, аммо ин чизе камтар аз кори пайвасти Шери қабилаи
Яхудо нест, ки паёми нидои нимашабро аз муҳр мекушояд.

Ман бар он ақидаам, ки Ҳизқиёл бояд ҳамчун рамзи яксаду чилу чор ҳазор ба назар гирифта
шавад, вале пеш аз ҳама ҳамчун рамзи атои Рӯҳи Нубувват, хоҳ он ҳамчун зухури
пайғамбари охирамони муаррифӣ гардад, ё ҳамчун зухури қавми аҳд, ки усули «хат бар
хат»-ро дарк мекунанд.

Ман бар он ақидаам, ки равшангардонии Ҳизқиёл бар нубуввати сесаду наваду як сол ва
понздаҳ рӯз бо он мувофиқат дорад, ки марди ғуборрӯб гавҳарҳоро ба сандукчаи бузургтар
меандозад.

Ман исрор меварзам, ки нуре, ки аз Ҳизқиёл меояд, унсури муҳими паёми санги хотимавай аст, вақте ки маъбад ба анҷом расидааст.

Ҳизқиёл дар ояти якуми боби чиҳил дар санаи 22 октябр қарор дорад, ва маҳз дар он ҷо рӯёи маъбади оянда ба Ҳизқиёл дода мешавад. Он маъбад, маъбади яксаду чилу чаҳор ҳазор аст, ки Ҳизқиёл рамзи он шумора мебошад. Он гурӯҳ, пеш аз он ки ба озмоиши сеюм ва озмоиши ҳалқунанда бирасанд, аз ду озмоиш гузашта хоҳад буд. Ҳизқиёл ҳамчун касе тасвир мешавад, ки нури худро дар маъбад қабул мекунад, ва бинобар ин, нуре ки ӯ ҳамчун рамз ба вучуд меоварад, он нуреро ифода мекунад, ки ҳангоме падида меояд, ки қавми Худо мувофиқи боби даҳуми Дониёл ба Қудси Қудсҳо дохил мешаванд.

Нури Ваҳйи Исои Масеҳ, ки кушода шудааст, маҳз каме пеш аз баста шудани муҳлати имтиёз кушода мегардад.

Ва ӯ ба ман мегӯяд: «Суханони нубуввати ин китобро мӯҳр макун, зеро ки вақт наздик аст. Ҳар кӣ ноодил аст, бигзор ҳанӯз ноодил бошад; ва ҳар кӣ нопок аст, бигзор ҳанӯз нопок бошад; ва ҳар кӣ одил аст, бигзор ҳанӯз одил бошад; ва ҳар кӣ муқаддас аст, бигзор ҳанӯз муқаддас бошад». Ваҳй 22:10, 11.

«Замон наздик аст» маҳз пеш аз анҷом ёфтани муҳлати имтиёз дар ояти ёздаҳум, ва бинобар ин, Ваҳйи Исои Масеҳ дар ҳамон вақт кушода мегардад, зеро «замон наздик аст».

Ваҳйи Исои Масеҳ, ки Худо ба Ё дод, то ба бандагони Худ он чизҳоро нишон диҳад, ки ба зудӣ бояд воқеъ гарданд; ва Ё онро ба воситаи фариштаи Худ фиристода, ба банди Худ Юҳанно баён намуд; ки ӯ бар каломи Худо, ва бар шаҳодати Исои Масеҳ, ва бар ҳамаи он чи дида буд, шаҳодат дод. Хушо касе ки меҳонад, ва онҳое ки суханони ин нубувватро мешунаванд ва он чиро, ки дар он навишта шудааст, нигоҳ медоранд; зеро вақт наздик аст. Ваҳй 1:1–3.

Барои адвентизми ҳафтуми рӯзи Лаодиқия замони фурсат дар ҳангоми қонуни якшанбе ба поён мерасад, ва адвентизм дар боби нӯҳуми Ҳизқиёл ҳамчун Ерусалим намояндагӣ шудааст. Дар он ҷо онҳое ки барои зиштиҳое, ки дар замин ва дар калосо анҷом дода мешаванд, оху нола мекунанд, мӯҳрро қабул менамоянд. Мӯҳргузори дар замоне сурат мегирад, ки бодҳои шарқии Ислом халқҳоро ба ҳашм меоранд, андаке пеш аз он ки замони фурсат ба поён расад. Дар боби ҳаштуми Ҳизқиёл чор насли адвентизм ба анҷом мерасанд, ва насли чорум бо бисту панҷ роҳбаре рамзгузори шудааст, ки ба офтоб сачда мекунанд.

Он рӯё ба таври рамзӣ як рӯз пеш аз қонуни якшанбе, ё андаке пеш аз анҷоми муҳлати файз дода шуд, ки онро шаш, шаш, шаш ифода мекунад.

Ва чунин воқеъ шуд: дар соли шашум, дар моҳи шашум, дар рӯзи панҷуми моҳ, ҳангоме ки ман дар хонаи худ нишаста будам ва пирони Яхудо пеши ман нишаста буданд, дасти Худованд Худо дар он ҷо бар ман фуруд омад. Пас назар кардам, ва инак, шабоҳате мисли намуди оташ: аз намуди миёнаш ба поён — оташ; ва аз миёнаш ба боло — мисли намуди дурахшандагӣ, мисли ранги қаҳрабо. Ва ӯ сурати дасте дароз кард, ва маро аз як тори мӯйи сарам гирифт; ва рӯҳ маро дар миёни замин ва осмон боло бардошт, ва дар

рӯъёҳои Худо маро ба Ерусалим овард, ба дари дарвозаи дарунӣ, ки рӯ ба шимол буд; он ҷо ҷои бути рашк буд, ки рашкро ба хашм меоварад. Ва инак, ҷалоли Худои Исроил он ҷо буд, мувофиқи он рӯъёе ки ман дар саҳро дида будам. Ҳизқиёл 8:1–4.

Рӯъёи соли шашум, моҳи шашум ва рӯзи панҷум андаке пеш аз «ббб», ки рамзи қонуни якшанбе аст, омад, ҳангоме ки муҳлати файз барои адвентизми Лоадикия ба поён мерасад. Он рӯъё «мувофиқи он рӯъё» буд, ки Ҳизқиёл «дар ҳамворӣ» дида буд. Рӯъёе, ки ӯ дар ҳамворӣ дида буд, пештар, дар боби сеюм, ёфт мешавад.

Он гоҳ ман бархоста, ба саҳро баромадам; ва инак, ҷалоли Худованд дар он ҷо истода буд, мисли он ҷалоле ки ман назди дарёи Кебор дида будам; ва ман бар рӯи худ афтадам. Ҳизқиёл 3:23.

Рӯйдои «ҳамворӣ», ки рӯйдои соли шашум, моҳи шашум ва рӯзи панҷум буд, ҳамон рӯйдое буд, ки Ҳизқиёл пештар дар назди дарёи Кебор дида буд.

Ва дар соли сиюм, дар моҳи чорум, дар рӯзи панҷуми моҳ, ҳангоме ки ман дар миёни асирон назди дарёи Кебор будам, осмон кушода шуд, ва ман рӯъёҳои Худоро дидам. Ҳизқиёл 1:1.

«рӯъёҳои Худо», ки Ҳизқиёл назди наҳри Ховар «дид», ҳамон рӯъёи саҳро буд, ки ҳамчунин рӯъёи бобҳои ҳашт то ёздаҳи китоби Ҳизқиёл мебошад. Он рӯъёҳо дар заминаи он пешниҳод шуданд, ки Ҳизқиёл ба муқаддасгоҳ менигарист, ва маҳз дар он ҷо рӯъёи ойнавии «тагаһ»-и боби даҳ ба анҷом мерасад. Ҳизқиёл намояндаи онҳое мебошад, ки аз нури нубувватӣ, ки аз Қудси ақдас метобад, баҳраманд мешаванд, ҳангоме ки Ваҳйи Исои Масеҳ андаке пеш аз анҷоми муҳлати озмоиш ба зухур оварда мешавад.

Вақте ки мо хатти Юбилеи подшоҳ Йӯшиёхро, ки аз Фисҳ оғоз ёфта, дар 22 октябр анҷом меёбад, муайян мекунем, мо рамзи идҳои баҳорӣ ва идҳои тирамоҳиро, чунон ки дар Левӣ бисту се муқаррар шудааст, муайян менамоем. Дар он ҷо идҳои баҳорӣ ва тирамоҳӣ ҳар яке бо бисту ду оят баён шудаанд, ҳамон гуна ки хизмати Ҳизқиёл бисту ду сол буд. Мутобиқ кардани Ҳизқиёл ба сиюмин соли хатти Юбилеи имкон медиҳад, ки таваллуди Ҳизқиёл бо эҳёи Йӯшиёх мутобиқ гардад. Агар ӯ дар сиюмин соли давраи Юбилеи сӣ сола мебуд, пас Ҳизқиёл дар замони ислоҳоти Йӯшиёх таваллуд мешуд.

Ҳизқиёл рамзи онҳост, ки бо имон ба Қудси муқаддасҳо дохил мешаванд. Чун ба он ҷо ворид шаванд, чарххоро андаруни чархҳо мебинанд, ки бозии мураккаби муносибатҳои инсонӣ ۱ муаррифӣ менамоянд. Чунон ки бо Юҳанно дар боби даҳуми Ваҳй аст, Ҳизқиёл Миллериёнро намояндагӣ мекунад, вале мустақимтар — яксаду чихилу чаҳор ҳазорро. Пешгуии замони ҳамрадифи ӯ — сесаду наваду як сол ва понздаҳ рӯз — довариҳои ниҳони адвентизми Лаодикияро бо харобии Ерусалим нишон медиҳад ва муаммои сию ҳашт ва чилро низ дар бар мегирад.

Он рамзи чорсаду сӣ солро дар бар мегирад.

Он давраи чорсоларо, ки бо солҳои 1333 то 1337, 1449 то 1453 ва 1840 то 1844 ифода ёфтааст, дар бар мегирад.

Мо баррасии худро дар бораи ин мавзӯи басо муҳим дар мақолаи навбатӣ оғоз хоҳем кард.

«Дар рӯёҳое, ки ба Ишаё, ба Ҳизқиёл ва ба Юҳанно дода шудаанд, мо мебинем, ки осмон то чӣ андоза бо воқеаҳои, ки бар замин рӯй медиҳанд, пайванди наздик дорад ва ғамхории Худо нисбат ба онҳое ки ба Ӯ содиқанд, то чӣ андоза бузург аст». Шаҳодатҳо, ҷилди 5, 753.

«Масеҳ Худ Худованди маъбад буд. Вақте ки Ӯ онро тарк мекард, ҷалоли он дур мешуд, — он ҷалоле ки замоне дар Қудс-ул-Ақдос, болои тахти раҳмат, намоён буд, он ҷо ки саркоҳин танҳо як бор дар сол, дар рӯзи бузурги кафорат, бо хуни қурбонии кушташуда дохил мешуд (ки намунаи хуни Писари Худо буд, ки барои гуноҳҳои ҷаҳон рехта шуд), ва онро бар қурбонҳои мепошид. Ин ҳамон Шекина буд, хаймаи намоёни Яхува.»

«Ин ҷалол буд, ки ба Ишаё ошкор гардид, ҳангоме ки ӯ мегӯяд: “Дар соле ки подшоҳ Узиё ғавтид, ман низ Худовандро дидам, ки бар тахт нишаста буд, баланд ва болобардошта; ва домани ҷомаи Ӯ маъбадро пур мекард” [Ишаё 6:1–8 иқтибос шудааст].» The Seventh-day Adventist Bible Commentary, ҷилди 4, 1139.

«Рӯёе, ки ба Ишаё дода шуд, ҳолати қавми Худоро дар рӯзҳои охир намоёндагӣ мекунад. Ба онҳо имтиёз дода шудааст, ки бо имон кори пешравандаро дар муқаддасгоҳи осмонӣ бубинанд. “Ва маъбади Худо дар осмон кушода шуд, ва дар маъбади Ӯ сандуқи аҳди Ӯ дида шуд.” Ҳангоме ки онҳо бо имон ба муқаддастарини муқаддасон менигаранд ва кори Масеҳро дар муқаддасгоҳи осмонӣ мебинанд, дарк мекунанд, ки онҳо қавме ҳастанд бо лабони нопок,—қавме, ки лабонашон бисёр вақт беҳудагӯй кардааст, ва истеъдодҳои онҳо тақдир нашуда, барои ҷалоли Худо ба қор бурда нашудааст. Бамаврид аст, ки онҳо ноумед шаванд, ҳангоме ки заф ва нолоиқии худро бо покӣ ва дилрабогии ҳислати пурҷалоли Масеҳ муқоиса мекунанд. Аммо агар онҳо, мисли Ишаё, он таъсиреро, ки Худованд меҳодад бар дил гузошта шавад, қабул кунанд, агар ҷонҳои худро дар ҳузури Худо фурӯтан созанд, барои онҳо умед ҳаст. Камони ваъда болои тахт аст, ва он коре, ки барои Ишаё анҷом дода шуд, дар онҳо низ ба амал оварда хоҳад шуд. Худо ба илтиҷоҳои аз дили шикаста баромада ҷавоб хоҳад дод.»

«Мақсади ин кори бузург ва ҷиддии Худо он аст, ки бандҳои барои анбори осмонӣ ҷамъ оварда шаванд; зеро замин аз ҷалоли Худованд пур хоҳад шуд. Пас, ҳеҷ кас набояд рӯҳафтада гардад, вақте ки шарорати фарогирро мебинанд ва суҳанонеро, ки аз лабони нопок мебароянд, мешунаванд. Вақте ки қувваҳои зулмот худро бар зидди қавми Худо саф мекашанд; вақте ки Шайтон нерӯҳои худро барои охири низои бузург гирд меоварад ва қудрати ӯ бузург ва қариб тоқатфарсо менамояд, назари равшан ба ҷалоли илоҳӣ, ба тахте ки баланд ва боло бардошта шудааст ва бо камони ваъда ихота гардидааст, тасаллӣ, итминон ва ороиштагӣ хоҳад бахшид». Review and Herald, December 22, 1896.

«Дар соҳилҳои дарёи Ховар, Ҳизқиёл гирдобдеро дид, ки гӯё аз шимол меомад, “абри бузурге ва оташе, ки дар худ печида мешуд, ва гирдобгирди он дурахше буд, ва аз миёни

он чизе монанди ранги каҳрабо.” Як қатор чархҳо, ки ба якдигар даромехта буданд, аз ҷониби чор мавҷуди зинда ба ҳаракат оварда мешуданд. Болотар аз ҳамаи инҳо “шабоҳати тахте буд, монанди намуди санги ёкути кабуд; ва бар болои шабоҳати тахт чизе монанди намуди одаме бар фарози он буд.” “Ва дар каррубиён зери болҳояшон сурати дасти одаме намудор буд.” Ҳизкиёл 1:4, 26; 10:8. Тартиби чархҳо чунон мураккаб буд, ки дар назари аввал гӯё дар бесарусомонӣ буданд; аммо онҳо дар комили ҳамоҳангӣ ҳаракат мекарданд. Мавҷудоти осмонӣ, ки бо дасте, ки зери болҳои каррубиён буд, нигоҳдорӣ ва роҳнамоӣ мешуданд, ин чарххоро ба ҳаракат меоварданд; ва болотар аз онҳо, бар тахти ёкути кабуд, Он Ҷовидонӣ қарор дошт; ва гирдогирди тахт рангинкамоне буд, ки рамзи раҳмати илоҳӣ аст.»

«Чунон ки печидагиҳои монанди чарх зери роҳнамоии дасте, ки дар зери болҳои каррубиён буд, қарор доштанд, ҳамон тавр бозии печидаи рӯйдодҳои инсонӣ низ зери идораи илоҳӣ қарор дорад. Дар миёни низоъ ва ғавғои халқҳо, Он Ки бар фарози каррубиён нишастааст, ҳанӯз ҳам қорҳои заминро ҳидоят мекунад.

«Таърихи халқҳо, ки яке пас аз дигаре вақти муқарраршуда ва ҷойи муайяни худро ишғол кардаанд ва беихтиёр бар ҳақиқате шаҳодат додаанд, ки ҳуди онҳо маънои онро наметавонистанд, ба мо сухан мегӯяд. Ба ҳар як халқ ва ба ҳар як фард дар замони имрӯза Худо дар нақшаи бузурги Худ ҷойе таъин намудааст. Имрӯз одамон ва халқҳо бо шоқули дар дасти Ё, ки ҳеҷ гоҳ иштибоҳ намекунад, чен карда мешаванд. Ҳама бо интиҳоби худ сарнавишти худро муайян мекунанд, ва Худо бар ҳама чиз ҳукмронӣ мекунад, то мақсадҳои Худо ба амал оварад.»

«Таърихе ки Ман ҳастам бузург дар Қаломӣ Худ нишон додааст, халқа ба халқаро дар занҷири нубувват ба ҳам пайваста, аз абадият дар гузашта то абадият дар оянда, ба мо мегӯяд, ки имрӯз дар ҷараёни асрҳо дар қучо қарор дорем ва дар замони оянда чиро метавон интизор буд. Ҳар он ки нубувват пешгӯӣ карда буд, ки то замони ҳозира ба амал хоҳад омад, бар саҳифаҳои таърих сабт шудааст, ва мо метавонем мутмаин бошем, ки ҳар он ки ҳанӯз дар пеш аст, ба тартиби худ иҷро хоҳад шуд». Education, 178.